

OMAGIUL MAEȘTRILOR

Omagiul maestrilor

Dr. Viorel Popa

Motto

Trebuie să luăm din trecut focul, nu cenușa.

(J. Jaufre)

«*A nu fi recunoscător față de maestrii tăi și a-i ignora chiar pe cei care au contribuit la educația ta profesională este o ingratură care te plasează pe cea mai de jos treaptă a condiției de om*», nota în una din cărțile sale eminentul chirurg Marin Popescu-Urlueni.

Omagiul adus este plecat din prețuirea pe care trebuie să o avem față de cei care au contribuit la formarea noastră ca medici și apoi ca viitori specialiști.

Deși grei, anii de început ca medic de circumscripție rurală, cu toate privațiunile legate de condițiile dificile și depărtarea de familie, au avut ulterior ca beneficiu crearea încrederii și a simțului clinic care reprezintă, în condiții de investigații reduse, arma de bază în diagnostic.

Bazați pe teoria acumulată în anii de facultate și apoi pe experiența ce o căpătăm ca medici practicieni, am ajuns să acumulăm noi valențe în gândirea medicală, care ne voi fi de folos când vom deveni specialiști în diverse ramuri medicale.

După concursul de secundariat, am avut enorma șansă, atât eu, cât și colegul dr. Valeriu Popescu, precum și regretatul coleg dr. Nae Orghidan, să ajungem la un spital de sector din București, dar încadrat cu medici chirurghi cunoscuți pe plan național: dr. Dan Gerota și dr. Tiberiu Ghițescu, care fuseseră marginalizați în lipsa unui dosar politic adecvat acelor vremuri.

Maestrul care formează viitorii chirurghi lasă acestora o impresie definitivă a puternicei lor personalități, a originalității medico-chirurgicale, a atașamentului față de bolnav, pe care aceștia nu o vor uita niciodată, la fel cum vor ține minte și poava de a fi receptivi la nou.

Pe lângă latura profesională, am întâlnit aici o adevărată familie în care am fost primit cu toată dragostea, atât în perioada secundariatului, cât și ulterior, când reveneam în capitală de la spitalele în care lucram.

Liantul acestei familii a fost atât directorul spitalului, dr. Sever Rocsin, medic primar chirurg, cât și șeful secției, dr. Dan Gerota, ajutat de dr. Nelu Ștefănescu, dr. Gh. Petruc și dr. Gabriela Berdan (A.T.I.) – medici cu experiență.

Dr. Dan Gerota, șeful secției chirurgie al spitalului Grivița (actual Sf. Maria), a fost un chirurg complex, cu o cultură medico-chirurgicală vastă și un simț clinic deosebit, nemaivorbind de tactica operatorie și problemele de diagnostic diferențial, fapt care le permitea apropiatilor să-l numească Tubibu (de la expresia shakesperiană «a fi sau a nu fi»).

Nu întâmplător, a fost primul autor român care a abordat o temă ce nu mai fusese dezbătută în mod sigur pe plan național și pe care a concretizat-o într-o carte cu titlul: «Explorarea chirurgicală a abdomenului».

Prietenul său cel mai bun, regretatul prof. dr. Dan Setlacec, spunea în diverse ocazii (chiar și la o emisiune TV) și a și scris: «*Dr. Dan Gerota trebuia să aibă titlul de profesor înaintea noastră, a tuturor*». Cât *fairplay* din partea prof. dr. Dan Setlacec; mai rar se poate auzi așa ceva!

Pe lângă latura profesională, de o importanță deosebită erau și întâlnirile cu restul colectivului, la 1-2 luni, la locuința domniei sale sau cu diverse ocazii legate de viața colectivului, în care, pe lângă masa oferită, se legau și discuții de interes educativ și cultural. Ne preciza de multe ori că a învățat acest mod de comportament de la maestrul dânsului, prof. dr. Traian Nasta, și ne povățuia și pe noi să facem la fel când vom ajunge în situații asemănătoare, lucru pe care ni l-am însușit.

O altă personalitate din cadrul secției a fost dr. Tiberiu Ghițescu, neoficial, dar în realitate unul dintre primii pionieri ai chirurgiei cardiovasculare din România, sub patronajul și îndrumarea renumitului academician prof. dr. Nicolae Hortolomei de la spitalul clinic Colțea.

În acest scop a făcut chirurgie experimentală pe animale, ani îndelungați, împreună cu un colectiv de chirurghi din cadrul spitalului, iar ulterior au făcut operații pe cord (stenoză mitrală), coarctăție de aortă, proteză de dacron pe aorta terminală, auto-transplant venos și alte multe intervenții pe sistemul arterial și venos al membrilor pelvine și chiar toracale, precum și la nivelul gâtului pentru sistemul arterial carotidian etc. În plus, a inventat comisurotomul Ghițescu și o pensă specială pentru întreruperea circulației în sistemul carotidian. A scris 12-13 cărți, din care una de beletristică, intitulată «Chirurgul», pe a cărei copertă scrie: *«Când ai căpătat deprinderea să citești zilnic 1-2 ore de literatură medicală, petreci timpul în compania unui distins coleg din țară sau din străinătate care te pune la curent cu un caz interesant, cu o metodă nouă.»*

Dr. Tiberiu Ghițescu, decedat la 18 febr. 2010, la 96 de ani, a avut parte după anul 1990 de restituirea titlului de profesor, câștigat prin concurs la facultatea de Medicină din Cluj (în perioada când lucra la spitalul Colțea). În plus, a obținut și titlul de academician, pe baza multor cărți de specialitate

scrise, dintre care una, din anii '60, primise premiul Academiei.

Dr. Dan Gerota, fost șef de lucrări pe când lucra la prof. Dr. Traian Nasta și apoi la prof. dr. I. Țurari, nu și-a mai putut redobândi titlul universitar, deoarece a decedat înainte de '90. A rămas un mare chirurg și un reprezentativ senior al chirurgiei românești.

În an aniversar, *al 50-lea de la absolvirea Facultății de Medicină din București*, avem o datorie morală și-L rugăm pe Bunul Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți cei care au fost cadre didactice în timpul studenției, pe maeștrii noștri din perioada specializării și pe colegii noștri care au plecat înaintea noastră.

Pentru noi, care încă mai existăm, dorim SĂNĂTATE MULTĂ ȘI VIAȚĂ CÂT MAI LUNGĂ.

Pentru că revista în care apare articolul este apropiată de medicul de familie, nu pot să nu-l citez pe renumitul medic polivalent dr. Alexis Carrel, care, în mare, îl lauda pe acel medic de familie care se ocupa nu numai de sănătatea fizică a copiilor, ci și de dezvoltarea lor morală și care caută să folosească atât știința medicală, inteligența filosofului, cât și morala preotului.

Aș vrea să concluzionez spunând că este important pentru orice medic să rămână receptiv la nou, să discearnă ce este bine și să-l asimileze în slujba gândirii sale medicale.